

Veverka Zvídalka a kouzlo sdílení

Příběh ze série

Veverka Zvídalka a skřítek Vítek pomáhají s výzvami

Bylo letní odpoledne, kdy vzduch voní jehličím a pryskyřicí. Veverka Zvídalka se toulala v částech lesa, kde ještě nikdy nebyla. Přeskakovala z větve na větev, až se ocitla v malém skrytém údolíčku, kterému se říkalo Stříbrná prohlubeň.

Uprostřed té prohlubně, skrytý za hustou oponou kapradí, rostl keř. Ale nebyl to obyčejný keř. Visely na něm Sluneční maliny. Byly obrovské, zářily jako malé lampičky a voněly tak sladce, že se Zvídalka zatočila hlava.

Utrhla jednu a ochutnala. „Páni!“ vydechla. Chuť to byla nebeská – jako med, letní déšť a vanilka dohromady.

Zvídalka se chtěla okamžitě rozběhnout za Vítkem, aby mu o tom pokladu řekla. Ale pak se zastavila. Její tlapka s malinou zůstala viset ve vzduchu.

V hlavičce se jí ozval takový tichý, opatrný hlásek. „Počkej, Zvídalko,“ šeptal ten hlásek. „Když to řekneš Vítkovi, on sem začne chodit taky. A Vítek má velký hlad! Sní polovinu tvých malin. A co když sem pak přivede i další skřítky? Za chvíli nezbude nic pro tebe. Nech si to tajemství pro sebe. Jen tak budeš mít téhle dobroty dost na celé týdny.“

Zvídalka se rozhlédla. Byla tu sama. Nikdo ji neviděl. „Máš pravdu,“ pomyslela si a trochu se zastyděla, ale strach, že o tu dobrotu přijde, byl silnější. Pečlivě zakryla keř velkými listy kapradí, aby ho nikdo nenašel, a s plným bříškem se vrátila do svého dubu.

Druhý den ráno potkala Vítka u potoka. „Ahoj Zvídalko! Nepůjdeme dneska hledat oříšky?“ volal vesele.

Zvídalka se začervenala. „Dneska... dneska nemůžu, Vítku. Mám moc práce s... no, s úklidem pelíšku,“ zahala a rychle utíkala směrem ke Stříbrné prohlubni.

Sedla si ke svému keři a začala jíst. Maliny byly stále sladké, ale Zvídalka si všimla něčeho divného. Les kolem ní se zdál být hrozně tichý. Nikdo se s ní nesmál tomu, jak má od malin zabarvený čumáček. Nikdo neříkal „Mňam, to je dobrot!“.

Jedla a jedla, až byla úplně plná, ale v srdci cítila takové divné, prázdné místo. Jako by ty maliny v jejím bříšku byly studené.

Navíc si všimla, že maliny na keři začínají trochu pohasínat. Už nezářily jako malé lampičky, ale spíš jako vyhasínající uhlíky.

Když se Zvídalka vracela domů, potkala na staré borovici tetu Sovu. Sova se na ni podívala svýma velkýma očima a pak se zahleděla na její upatlané tlapky. „Húúú... vidím, že někdo našel poklad, ale zapomněl k němu vzít klíč,“ zahoukala sova tajemně.

„Jaký klíč, teto Sovo? Ten keř nemá žádný zámek,“ divila se Zvídalka.

„Radost, Zvídalko, je jako ozvěna,“ řekla sova a načechrala si peří.

„Když zakřičíš do skal ‚Mám se dobře!‘ úplně sama, ozvěna se ti vrátí jen jednou a brzy zanikne. Ale když vás bude křičet víc, ten zvuk se bude odrážet od jednoho k druhému a naplní celý prostor. Radost, kterou si necháš jen pro sebe, se začne scvrkávat, až zmizí. Protože radost potřebuje zrcadlo. Potřebuje někoho, v kom se může odrazit, aby mohla růst.“

Zvídalka sklopila uši. „Ale teto Sovo, já se bojím, že když se rozdělím, zbude pro mě méně. Chci mít hodně radosti.“

Sova se jemně dotkla křídlem Zvídalkina ramene. „Podívej se na své tlapky, maličká. Když je křečovitě sevřeš v pěst, abys v nich něco udržela, nic nového už se do nich nevejde. Ale když dlaně otevřeš, sice se o to, co máš, podělíš, ale zároveň se tvé tlapky uvolní a mohou přijmout dary od ostatních. Sdílení není matematika, kde se odčítá. Je to kouzlo, kde se násobí.“

Zvídalka o tom celou noc přemýšlela. Vzpomněla si na smutné mizející světlo malin a na Vítkův veselý hlas, který jí dnes tak chyběl.

Další den ráno se Zvídalka neplížila do prohlubně sama. Utíkala rovnou k Vítkově chaloupce. „Vítku! Vítku, pojd' honem se mnou! Musím ti něco ukázat!“ volala už zdálky.

Dovedla překvapeného skřítku až ke skrytému keři. Odsunula kapradí a... stalo se něco neuvěřitelného. V momentě, kdy Vítek uviděl maliny a radostně vydechl „Oooooch, to je nádhera!“, se maliny rozsvítily tak silně, že ozářily celé údolí. Jako by se těšily na dalšího hosta.

„Ochutnej, Vítku!“ vybídla ho Zvídalka a tentokrát v bříšku necítila ten pichlavý strach, ale hřejivé teplo.

Vítek ochutnal a začal tancovat radostí. „Zvídalko, to je ta nejlepší věc na světě! Jsi ta nejhodnější veverka, že jsi mě sem vzala!“

A v tu chvíli Zvídalka pochopila, co myslela teta Sova tím zrcadlem. Viděla Vítkovy rozzářené oči a cítila, jak se jeho radost přelévá do ní. Maliny chutnaly dvakrát tak sladce než včera. Proč? Protože teď k té chuti přibyl ještě smích, společné povídání a pocit, že jsou v tom spolu.

Keř začal růst přímo před očima. Tam, kde utrhli jednu malinu, se hned objevily dvě nové. Jako by keř pil tu jejich společnou radost a díky ní sílil.

Zvídalka a Vítek se rozhodli, že si to nenechají jen pro sebe. Nasbírali plné košíčky a roznесли maliny všem přátelům – mravencům, ježku Pícháčkovi, skřítkovi Mechovníkovi i tetě Sově. Večer se všichni sešli na paloučku.

Celý les voněl Slunečními malinami a všude se ozývalo spokojené mlaskání a smích. Zvídalka seděla vedle Vítky a dívala se na hvězdy. Její tlapky byly prázdné, protože všechny maliny rozdala, ale její srdce bylo tak naplněné radostí, až se jí chtělo zpívat.

„Měla jsi pravdu, teto Sovo,“ zašeptala Zvídalka. „Když jsem ty maliny jedla sama, chutnaly jako obyčejné jídlo. Ale když je jíme všichni spolu, chutnají jako největší dobrodružství.“

„Húúú... vítej ve světě hojnosti, Zvídalko,“ odpověděla sova. „Už víš, že čím víc lásky a radosti vydáš, tím víc se ti jí vrátí dveřmi, o kterých jsi ani nevěděla, že existují.“

Zvídalka usínala ve svém pelíšku s úsměvem. Už se nebála, že by pro ni nebylo dost. Věděla, že les je plný pokladů a že ten největší z nich se jmenuje „společně“.

Pochopila, že její „NECHCI SE DĚLIT“ byl jen malý strach, který se bál nedostatku. Ale jakmile na něj posvítila radostí druhého, strach zmizel.

Od toho dne byla Zvídalka známá jako nejštědřejší veverka v širém okolí. A víte co? Její pelíšek byl od té doby vždycky plný oříšků a dobrot, protože každý v lese se chtěl o svou radost podělit právě s ní.

.

Kvíz pro menší děti (3–5 let)

1. Co Zvídalka našla v lese za tajemný poklad? Byly to staré boty, nebo sluneční maliny?
2. Proč Zvídalka nejdřív nechtěla Vítkovi o malinách říct?
3. Chutnaly maliny Zvídalky víc, když je jedla sama, nebo když je jedla s kamarády?
4. Co se stalo s malinami, když je Zvídalka jedla sama? Začaly svítit víc, nebo začaly pohasínat?
5. Co se stalo s keřem, když se o něj Zvídalka podělila s Vítkem? Vyrostl a měl víc malin?

Kvíz pro větší děti (6–10 let)

1. Co znamená přirovnání, že radost je jako „ozvěna“? (Správná odpověď: Že k tomu, aby radost trvala a sílila, potřebuje někoho dalšího, kdo ji zachytí a pošle zpátky.)
2. Vysvětli rozdíl mezi „uzavřenou pěstí“ a „otevřenou dlaní“, o kterém mluvila teta Sova. (Správná odpověď: Uzavřená pěst sice něco drží, ale nemůže nic nového přijmout. Otevřená dlaň se sice dělí, ale je připravená přijímat další dary od ostatních.)
3. Proč se Zvídalka cítila prázdná, i když měla plné břicho malin? (Správná odpověď: Protože radost ze samotného jídla nestačí k tomu, aby bylo srdce šťastné; chybělo jí sdílení a přátelství.)
4. Jak příběh vysvětluje, že „dělení není matematika, kde se odčítá, ale kouzlo, kde se násobí“? (Správná odpověď: Když se rozdělíme o radost, nezmenší se, ale naopak se zvětší, protože ji prožívají dva (nebo více) lidé najednou.)
5. Už jsi někdy zažil(a) situaci, kdy ti něco chutnalo víc jen proto, že jsi u toho nebyl(a) sám/sama? Zkus o tom vyprávět. (Otevřená otázka k diskuzi.)

K zamyšlení pro rodiče

Tento příběh o veverce Zvídalce se zaměřuje na jedno z nejdůležitějších témat dětského vývoje: překonání pocitu nedostatku a objevování kouzla sdílení. Z psychologického hlediska učíme děti, že radost není „koláč“, ze kterého ubývá, když si někdo ukrojí, ale spíše „světlo svíčky“, které může zapálit další plamínky, aniž by samo pohaslo.

Aktivita pro rodiče s dětmi: „Kouzelná krabička násobení“

Tato aktivita pomáhá dětem pochopit koncept sdílení jako tvořivého procesu.

Co budete potřebovat:

Prázdnou krabičku (třeba od čaje nebo bot).

Pastelky, nálepky, barevné papíry.

Malé drobnosti (kamínky, korálky, nebo kousky papíru ve tvaru malin).

Postup:

Zdobení: Společně s dítětem ozdobte krabičku a pojmenujte ji „Krabička Slunečních malin“.

Hra na tajemství: Dejte dovnitř jeden „poklad“ (třeba jeden korálek). Nechte dítě, ať se na něj kouká samo. Zeptejte se: „Je to hezké? Stačí to?“

Sdílení: Teď řekněte: „Já se s tebou podělím o svou radost.“ A dejte do krabičky další korálek. Dítě udělá totéž pro vás.

Pozorování: Krabička se plní. Najednou je v ní víc barev a víc věcí.

Poselství: Pokaždé, když se v rodině někdo o něco rozdělí (o hračku, o kousek jablka, o objetí), přidejte do krabičky jeden „poklad“. Na konci týdne se podívejte, kolik radosti jste společně „vynásobili“.

Tato aktivita učí děti, že sdílení vede k hojnosti. Vidí fyzický důkaz toho, že když každý něco dá, výsledná hromádka je mnohem větší a barevnější. Pomáhá to zmírňovat úzkost z toho, že „nebudu mít dost“, a buduje to vědomí sounáležitosti v rodině.

Ted' už je to na tobě. Můžeš si obrázek vybarvit jak se ti líbí.

Každý týden vypráví Zvídalka s Vítkem nový příběh

Aby mohla Zvídalka přinášet radost i v budoucnu, prosím, nešířte volně tyto příběhy.

Místo toho pozvěte přátele přímo na naši FB stránku Veverka Zvídalka a skřítek Vítek objevují svět.

Za respektování autorských práv vám ze srdce děkuji.

Veverka Zvídalka a skřítek Vítek pomáhají s výzvami

© Zdeňka Kolářková